У мене холодні руки,
У тебе гарячі, як жар, —
А в серці однакові муки,
Однакові смуток і жаль.

Ти кажеш — у тебе крижина
В грудях замість серця лежить.
О, так би хотілось ту крижу
Теплом своїм власним нагріть!

Ти стогнеш, а я усміхаюсь,
Глузуєш — я рада ридать,
Сумую, як ти бадьоришся,
Говориш — я хочу мовчать.

Ми різно — нас зносить докупи.
Рій цілий думок і питань,
А зійдемось — зараз між нами
Зросте той словесний бур’ян.

Ти в мене поради питаєш,
А з мене смієшся та кпиш,
А сам того, певне, не знаєш,
Які чудеса ти твориш.

Як в довгі безсоннії ночі
Ти в муках розсвіту лиш ждеш —
Які мені сни пречудесні,
Які мені думки ти шлеш!

Твоє одиноке ридання,
Тяжкі твої думи сумні
Лунають у мене на серці,
Складаються в тихі пісні.

Так часом вівчар заспіває —
Прокотиться полем луна,
Вся повна нових поголосків,
Одіб’ється в лісі вона.